

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Kathleen McGowan
THE POET PRINCE

Copyright © 2010 by McGowan Media, Inc.
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-578-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

PRINC PESNIKA

KETLIN MEKGOVAN

Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

*Za Lorenca,
da ispuni obećanje
pre pet stotina godina dato.*

*Za sve vas
koji se obećanja svojih držite
i posvećeni ste rađanju
zlatnog doba nove renesanse.*

VREME SE VRAĆA

Odajemo poštu Bogu moleći se za vreme
kada će ova učenja biti
dobrodošla među ljudima
i kad više neće biti novih mučenika.

MOLITVA REDA SVETOG GROBA

PROLOG

Rim, 161. godina nove ere

Rimski imperator Antonin Pije nije bio krvolok.

Bio je učenjak i filozof i nije želeo da ga istorija pamti kao jednog od okrutnih i netrpeljivih tirana Rima. Ipak, doslovno je do članaka stajao u krvi hrišćana. Za života, četiri brata bila su izuzetno lepi dečaci. Nakon užasne smrti mučenjem i premlaćivanjem, pretvorili su se u bezobličnu masu krvi i mesa. Prizor ga je terao na povraćanje, ali nije smeo da pokaže slabost pred građanima.

Uglavnom je bio popustljiv prema dosadnoj manjini koja se nazivala hrišćanima. Štaviše, uživao je u debatama sa obrazovanim i razumnim ljudima. Iako je smatrao da je njihovo verovanje u mesiju koji je ustao iz mrtvih i koji će ponovo doći, prosto čudno i ništa više, njihove ideje su se zabrinjavajuće brzo širile carstvom. Izvestan broj rimskih plemića otvoreno je prešao u hrišćanstvo, ali vlasti su dopuštale njihovo učešće u hrišćanskim ritualima. Ova sekta je bila posebno omiljena među visokorodnim ženama. Naime, u hrišćanskim obredima i ceremonijama žene su prihvatane kao jednake. U čudnom novom svetu hrišćanskih misli i običaja, mogle su postati čak i sveštenice.

Rimski sveštenici iz Jupiterovih i Saturnovih hramova dizali su veliku larmu zbog toga što je hrišćanima dozvoljeno da vređaju božanstva svojim smešnom predstavom o jednom bogu. Imperator Pije bi se obično pravio da ne primećuje cviljenje sveštenika tako da je život u

Rimu proticao u relativnom miru tokom većeg dela njegove vladavine. Tek kada bi se desilo nešto što ugrožava živote Rimljana, neka tragedija ili prirodna katastrofa, hrišćani bi se našli u opasnosti. Rimski sveštenici i njihove pristalice brzo bi ih okrivili za sve nesreće koje su se zbile. Mora biti da je njihova jednobožačka uvreda istinskih bogova Republike izazvala osvetu božanstava nad nevinim i pokornim građanima?

Tokom debata je otkrio da postoje dve vrste hrišćana: fanatici ludačkog pogleda, koji su spremi na poginu kako bi dokazali koliko su pobožni, i zaista razumni i saosećajni sledbenici, posvećeni brizi o siromašnima i lečenju bolesnih više nego popovanju i preobraćivanju. Ovi drugi su mu se veoma dopadali. Doprinosili su zajednici i bili su korisni građani. Ti hrišćani, koje je nazivao milosrdnima, voleli su da propovedaju o svom mesiji i njegovoj legendarnoj sposobnosti lečenja. Često su citirali njegove mudre izjave o neophodnosti dobročinstva. Najčešće su strastveno govorili o moći koju ljubav nosi sa sobom i o mnogim njenim oblicima. Neki hrišćani u Rimu čak su tvrdili da vode poreklo od mesije lično, od njegove dece koja su se nastanila u Evropi. Bili su to baš oni milosrdni koji su neumorno pomagali nesrećne i siromašne. Njihov neosporni vođa bila je opčinjavajuća i zapanjujuća plemkinja, gospa Petronela. Stanovnici Rima obožavali su plamenokosu Petronelu uprkos tome što se otvoreno pridržavala hrišćanskih običaja, jer bila je ćerka i naslednica jedne od najstarijih rimskih porodica. Svoje bogatstvo je darežljivo koristila za najviše dobro Republike i propovedala isključivo o ljubavi i praštanju. Da su Petronela i milosrdni bili jedina vrsta hrišćana u Rimu, verovatno da se ovo užasno krvoproliće nikad ne bi dogodilo.

Međutim, grupa hrišćana koju je Pije nazivao fanaticima bili su potpuno drugačiji. Nasuprot milosrdnima, koji su o mesiji govorili toplim, posvećenim tonom kao o velikom duhovnom učitelju Puta ljubavi, fanatici su vrištali isključivo o jednom jedinom pravom bogu koji će uništiti sva ostala božanstva i sudnjeg dana zvesti strahovladu za nevernike. Rimljani su bili duboko uvređeni ovakvom vizijom, a fanatici su produbljivali uvredu uporno tvrdeći da ovaj život nije bitan, da je važan samo život posle smrti. Takva filozofija, takvo zastrašujuće nepoštovanje dara života koji su bogovi dodelili smrtnicima, za rimske sveštenike i njihove sledbenike predstavljala je najgore svetogrđe. Kulturi koja slavi telesna čulna iskustva u nebrojenim duhovnim i građanskim svečanostima ovo

je bilo potpuno neshvatljivo. Fanatici su za većinu Rimljana bili enigma rođena iz ludosti, grupa ljudi koju treba izbegavati i koje se treba plašiti.

Zbog toga su oni izazivali gnev Rimljana čak i kada nije bilo prirodnih nepogoda. Međutim, kada je u rimskim predgrađima izbila epidemija smrtonosnog gripa, Saturnovi sveštenici su bili uporni u tome da će njihovog boga umilostiviti samo krv hrišćana.

U središtu ove drame našla se bogata rimska udova, gospa Felicita. Ophrvana tugom, ona je nakon iznenadne smrti svog voljenog muža prešla u hrišćanstvo i okrenula leđa rimskim bogovima. Priča se da je zbog gubitka poludela od bola shvativši da će morati sama da podiže sedam sinova. Felicitu su tokom žalosti posetili i tešili hrišćani. Pronašla je snagu i utehu u ekstremnim shvatanjima fanatika – da je bitan samo život nakon smrti. Utešila ju je ideja da se njen muž nalazi na boljem mestu, da će mu se jednog dana pridružiti i da će zajedno sa decom svi ponovo biti porodica na nebu.

Mada se u njoj razbuktala strast svežeg preobraćenika, plemići iz njene okoline se nisu preterano uznemirili. Svakog dana je provodila sate na kolenima u molitvi, ali većina je smatrala da ih se to ne tiče. Osim toga, darežljivo je poklonila deo muževljevog bogatstva za izgradnju bolnice i nagovorila starije sinove da radom pomažu nemoćnima. Zbog toga su Felicitina snažna i prelepa deca bila veoma popularna u rimskim predgrađima gde su obitavala. Najmlađi, zlatokosi Marcijal, imao je sedam godina, a najstariji, visoki Januarije, dvadeset.

Felicita i njeni sinovi živeli su u relativnom miru sve dok grip nije prokrstaro gradom. Javljao se na mahove i nasumice, a oni koje bi pogodio retko bi preživeli visoku temperaturu praćenu povraćanjem i grčevima. Kada je prvorođeni sin Saturnovog sveštenika podlegao bolesti, izbezumljeni čovek je okupio stanovništvo i pozvao ih da optuže Felicitu i njene sinove zbog toga što su izazvali gnev bogova. Nije bilo sumnje, Saturn je kaznio svog sveštenika kako bi svima stavio do znanja da Rimljani moraju oštro da se suprotstave hrišćanima koji istinske bogove smatraju zastarelim. Bogovi to neće više trpeti, a pogotovo ne Saturn – nadmeni i nemilosrdni patrijarh rimskog panteona. Pa zar nije on sam i sopstvenog sina proždrao zbog neposlušnosti?!

Zato su Felicita i sva njena deca dovedeni pred magistrata Publija. Zbog plemenitog porekla, nisu okovani lancima ili vezani, već im je

dozvoljeno da dobrovoljno uđu u sud. Felicita je bila zgodna žena, visoka i lepo građena. Imala je gustu tamnu kosu i držanje kraljice. Pred sudom je stajala ponosno i uspravno, nepokolebana i bez trunke straha.

Postupak je počeo mirno i u savršenom redu. Iako je magistrat Publije umeo da bude veoma strog kada ga neko izazove, nije bio čudovišan poput nekih lokalnih delilaca pravde. Pročitao je optužbu protiv Felicite i njenih sinova odmerenim tonom.

„Gospo Felicita, danas ste dovedeni sa svojom decom pred ovaj sud pod određenom optužbom. Građani Rima su zabrinuti da ste razgnevili naše bogove i da ste uvredili Saturna, Velikog Boga Oca. Saturn se osvetio vašim sugrađanima, uzimajući živote vaših suseda, uključujući i živote nevine dece. Zakoni naše države kažu: *Neprihvatanje bogova ljuti bogove i remeti ravnotežu univerzuma. Kada se bogovi naljute, krivci koji su izazvali taj gnev moraju moliti za oprostaj i ponuditi im žrtve.* Zbog toga zapovedam vama i vašoj deci da se osam dana molite u Saturnovom hramu i prinosite žrtve koje sveštenici zahtevaju kako bi se bog umirio. Prihvatate li ovu pravednu i poštenu presudu?“

Felicita je bez reči stajala pred sudom. Njena deca su bila u redu iza nje, podjednako tiha.

Ponovio je pitanje, dodavši: „Shvatate li da je alternativa smrt? Odbijanje da se umire bogovi dovodi čitavu državu u opasnost. Prema tome, prinete žrtve ili ćete umreti! Izbor je vaš!“

Publije je postajao sve razdražljiviji dok ga je Felicita primoravala da čeka, činilo mu se, beskonačno dugo. Kada je postalo jasno da neće progovoriti, magistrat je prasnuo. „Vredate autoritet ovog suda i naroda Rima svojim ćutanjem! Zahtevam odgovor ili ćemo ga batinama izvući iz vas!“

Felicita je podigla glavu i pogledala Publija u oči. Kada je konačno odgovorila, iz njenih očiju i glasa izbijalo je vatreno ubeđenje.

„Ne preti mi, paganine! Duh jedinog Boga je sa mnom i nadvladaće nad bilo kakvim napadom na mene i moju porodicu, jer on nas može odvesti na mesto do kojeg ti nikada nećeš stići. Neću ući u paganski hram, niti ću prinositi žrtve tvojim nemoćnim bogovima! A ni moja deca! Nikada! Zato ne troši reči na zahteve! Ako ćeš nas kazniti, učini to i završi s tim! Ne plašim te se! Moji te se sinovi ne plaše! Njihova vera je snažna poput moje i tako će i ostati!“

„Ženo, zar se usuđuješ da dovedeš život svoje dece u opasnost zbog zabludelih ideala?“

Njen odgovor je zapanjio Publija. Presuda koju je izrekao ovoj hrišćanskoj porodici bila je neočekivano blaga po svim rimskim merilima. Bio je siguran da će odahnuti sa olakšanjem i tiho povesti svoju decu u hram na zajedničku pokoru. Da li je moguće da će Felicita radije rizikovati život čitave svoje porodice nego da provede osam dana u hramu?

Nastavio je manje odmerenim tonom. Glas mu je podrhtavao od šoka i gneva. „Pre nego što ponovo progovoriš, budi svesna da ovaj sud ima moć da te najstrašnije kazni zbog počinjenih zločina.“

Felicita mu je dobacila odgovor oštrim tonom. „Rekla sam ti da mi ne pretiš, prljavi paganine! Prazne su ti reči! Ne postoji kazna koja može promeniti moje mišljenje, pa prištedi dah! Ako ovo znači da moraš da me ubiješ, učini to brzo kako bih stigla do Boga i ponovo se sastala sa svojim mužem! Ako moja deca moraju da umru sa mnom, učiniće to rado, jer znaju da je ono što ih čeka posle smrti lepše od bilo čega što se može zamisliti na ovoj užasnoj zemlji!“

Publije se silno uvredio. Neprirodno je i čudovišno da majka nudi svoju decu na žrtvu. Kakvog to nastranog boga hrišćani obožavaju, kakav to bog zahteva da sedmoro dece umre kako bi zadovoljio svoju krvožednost?

Glas magistrata odzvanjao je sudom. „Nesrećna ženo, ako želiš da umreš, onda umri, ali ne povlači svoju decu sa sobom! Pošalji ih u hram da bi mogla da žive!“

Felicitin vrisak je potresao kamene zidove sudnice. „Moja deca će živeti zauvek, šta god da im učinite! Nemate nikakvu moć nad njima, niti nada mnom!“

Izgovorivši nešto nepovezano o njenoj bezočnosti, Publije je naredio da se Felicita okuje lancima i pošalje u tamnicu. Dok su je izvlačili iz sudnice, doviknula je sinovima: „Deco moja, okrenite se nebu gde vas čeka Isus Hrist sa jedinim istinskim Bogom. Budite verni i hrabri kako bismo svi ponovo bili zajedno na nebu! Ako makar jedan od vas poklekne, sve je izgubljeno! Nemojte me izneveriti!“

Kada je majka uklonjena, magistrat se obratio deci. Dvoje najmlađih su plakali, ali su pokušavali da se obuzdaju zakopavši brade u grudi. Njihova mala tela su podrhtavala od jecaja. I Publije je imao sinove i

smilovao se na mališane, nevine žrtve majčinog ludila. Obratio se Felicitoj deci kao grupi.

„Vaša majka je zabludela žena koja svojim uvredama ugrožava živote i bezbednost građana Rima. Ne morate da pratite njen primer. Ovaj sud priznaje svakog od vas pojedinačno i obećava blagost i oproštaj. Dovoljno je da se odreknete reči svoje majke i pristanete da krenete sa sveštenicima u Saturnov hram kako biste se iskupili pred bogom zbog uvrede koju ste mu naneli. Tada će u državi ponovo zavladati mir i biće zaustavljena bolest koja ubija vaše nedužne susede.“

Posmatrao je tihu sedmorku. Najmlađi su spustili pogled. Poslednje pitanje je uputio četvorici najstarijih. „Zar ne želite da patnja vaših sugrađana prestane? Imate moć da to sprečite. Vaši postupci su doveli do bolesti i smrti vaših suseda. Imate priliku da to ispravite.“

Najstariji sin Januarije odgovorio je za sve njih. Bio je slika i prilika svoje majke, i fizički i duhovno. Govorio je podjednako vatreno. Staloženim i snažnim glasom, izjavio je da bi radije umro nego zakoračio nogom u paganski hram, i da bi radije poveo svoju braću sa sobom na nebo nego što bi dopustio da ih pagani iskvare. Zatim je odbranio čast svoje pobožne majke naglasivši poslednju rečenicu time što je pljunuo na obuću magistrata Publija.

Ovaj poslednji čin nepoštovanja pretvorio je Publijevo srce u kamen. Istog trenutka je doneo krvničku odluku. Ako je Januarije odlučio da umre za svoju majku i njenog čudovišnog boga, onda će mu za to biti data i prilika. Dok bude posmatrala jezivu smrt svog prvorođenog sina, Felicita će možda povući svoje reči i spasti ostale.

Ne može se dopustiti da ovakva bezočna neposlušnost prema Republici i njenim bogovima prođe nekažnjeno, naročito ne zbog svedoka na javnom forumu. Krvavi prizor, koji će i druge hrišćane upozoriti da se čuvaju takvih prestupa, nesumnjivo je opravdan i biće sproveden zarad mira i blagostanja Rima.

Januarija su odvucli na javni forum i okovali na direk za bičevanje. Njegova majka i tri brata dovedeni su dovoljno blizu da ih isprska krv svaki put kada udarac pocepa meso. Najmlađa deca, koju su Publije i ostali magistrati smatrali žrtvama, držana su u zatvoru, podalje od pogubljenja.

Prvi krvnik je bio krupan čovek. Mišići njegovih ruku napinjali su se dok je svom snagom spuštao korbač na zatvorenikova leđa. Tokom bičevanja Januarija, magistrati bi s vremena na vreme naredili krvniku da stane. Najpre bi pitali optuženog da li želi da opovrgne iskaz, prihvati kaznu i preživi. Prva tri puta ih je pljunuo. Četvrtog je bio na pragu smrti i nije mogao da odgovori. Zbog toga su se obratili majci.

„Ženo, ovo je tvoje najstarije dete, krv nastala iz sjedinjenja sa tvojim suprugom. Kako možeš da gledaš njegovu muku i da ne povučеш reč? Ako prihvatiš svoju kaznu, on će možda preživeti, a ostalu decu ćeš sigurno spasti.“

Felicita nije obraćala pažnju na magistratu. Obraćala se isključivo Januariju, glasnim i stalozanim glasom. „Sine moj, zagri oca od mene, od svih nas dok nas čeka na nebeskoj kapiji! Ne razmišljaj više o ništavnom ovozemaljskom životu! Idi tamo gde te Bog čeka, dete moje!“

Nije bilo potrebno još mnogo udaraca da se okonča Januarijev život. Krv mu se cedila u skorele barice dok je bič cepao ono što je ostalo od njegovog tela. Kada je proglašen mrtvim, krvnik je skinuo okove sa leša i odvuкао ga malo dalje, ali dovoljno blizu da ga Felicita i preostala tri sina vide.

Ovaj stravičan prizor ponovljen je još tri puta pošto su Felicita starija deca odbila da prihvate presudu suda. Dovedeni su novi krvnici jer je napor potreban da se mladić prebije na smrt bio prevelik za jednog čoveka, bez obzira na to koliko je krupan i snažan. Do sutona, Felicita je posmatrala kako četiri njena sina bičuju do smrti. Zapravo, ohrabivala ih je da umru mučeničkom smrću. Nije bilo ni govora o tome da će se predomisliti, ma koliko da je bio jeziv način ubijanja njene dece. Kao da je sa smrću svakog deteta njena uvrnuta verzija vere dobijala na snazi.

Magistrat Publije se našao pred užasnim izborom. Nije želeo da pogubi mlade dečake, nevine žrtve majčinog ludila. Ali Felicita kao da je pobeđivala u ovoj bici. Nije se slomila tokom pogubljenja dece, nijednom. Nije bilo suza niti jednog trzaja. Njen prezir prema sudu i paganskim sveštenicima postajao je sve snažniji sa svakom egzekucijom. Nesumnjivo je luda. Nijedna duševno zdrava majka ne bi podnela ono što se ovde događalo. Čak su i krvnici bili užasnuti koliko i iscrpljeni zbog onoga što su učinili u ime Boga Oca Saturna i bezbednosti Rima.

Međutim, ako dozvoli preostalim mališanima da prežive, time će pokazati slabost. Dokazaće da su njena volja i vera snažnije od Rima i rimskih bogova.

Tako je došlo do toga da sam imperator Antonin Pije bude pozvan radi konsultacije u ovo imućno predgrađe i da stoji do članaka u krvi i parčadima Felicitinih sinova. Sve ovo je moglo da se preraste u nered i magistrat Publije nije želeo krv nevine dece na svojim rukama ako to nije po volji imperatora. Antonin Pije ni sam nije znao kakvu presudu da donese u ovom groznom slučaju. Prisetio se neslavnog trenutka od pre nekoliko pokolenja, kada je rimski prefekt Pontije Pilat naredio da se pogubi Isus Nazarećanin, stvorivši tako mučenika oko kojeg je izgrađen ovaj nastrani kult. Pije nije želeo da uzdigne nove mučenike koji bi oslabljivali moć Rima. Takođe, nije želeo ni krv male dece na svojim rukama. Međutim, nije znao ni kako da to izbegne. Sve je već otišlo predaleko.

Nije bilo sumnje da mu se te večeri nasmešila dobroćudna boginja lepote i harmonije, Venera lično, i podarila mu rešenje. Kada je neodoljiva i ljupka gospa Petronela zatražila prijem kod njega, Pije je prvi put tog dana odahnuo sa olakšanjem.

Gospa Petronela nije morala da preklinje imperatora, mada je bila spremna i na to. Zapanjila se što je izgledalo kao da mu je laknulo da je vidi i što je odmah pristao na njen plan. Petronela je bila veoma omiljena žena među senatorima, ali njen status nepomirljive, iako blage hrišćanke, mogao je znatno da oteža poduhvat. Svojom izuzetnom lepotom i elegancijom pridobijala je mnoge rimske plemiće čelične volje, uključujući i samog imperatora koji je gajio veliku naklonost prema privlačnim ženama. Došla je obučena u jednostavnu haljinu, sašivenu od najfinije orijentalne svile. Kosa boje uglaćanog bakra bila je znalački upletena i protkana vezicama bisera. Oko dugog, nežnog vrata nosila je predivan privezak sa velikim crvenim draguljem u sredini, sa kojeg su visile tri biserne suze. Mali broš u obliku petla, sa očima od rubina, krasio je odoru na jednom ramenu. Za neupućene Petronelin nakit predstavljao je obične trice jedne bogatašice. Ali oni koji su joj bili bliski znali su da je drago kamenje simbol njene cenjene porodice. Ovi rubini i biseri ukazivali su na poreklo od, kako su je nazivali, Kraljice Milosrđa – Marije Magdalene. Petao je predstavljao simbol druge

linije njene loze, njenog prosvetljenog pračukundede, ni manje ni više nego Svetog Petra, prvog apostola Rima. Dobila je ime po njegovom jedinom detetu, po kćeri kojoj je data ženska verzija imena Petar.

Prema legendi svete porodice, jedina ćerka Svetog Petra, svetica Petronela iz prvog veka, udala se za najmlađeg sina svete porodice Ješua David. Marija Magdalena je u vreme raspeća bila u poodmakloj trudnoći i odmah potom je hrabro prebegla u sigurnost Aleksandrije. U Egiptu je rodila Isusovog sina, Ješuu Davida, čiji život beše silan i čudesan. Priča se da su se Ješua David i prva Petronela sreli kao deca i odmah postali nerazdvojni. Venčali su se i začeli nasleđe čiste hrišćanske snage izrodivši mnogo dece, koja su potom propovedala Put ljubavi širom Evrope. Žene te krvi udavale su se za moćne Rimljane kako bi zaštitile lozu. Imale su samo jedan zadatak – da ostanu u životu i sačuvaju Put ljubavi. Bilo je to njihovo porodično zaveštanje, onakvo kakvo je njihov predak dobio od samog Isusa Hrista.

Sam Isus je Petru dao ime Petrus, što znači *kamen*, zato što je verovao da je njegov prijatelj ribar čvrst i nepokolebljiv u svojoj posvećenosti. On je bio kamen na kojem će Isus izgraditi snažne temelje, jedan od odabranih naslednika koji će se brinuti da učenje o Putu ne zgasne. Isus je *zapovedio* Petru da ga se odrekne kako bi izbegao progon i nastavio da propoveda. Nažalost, Petrovo trostruko odricanje Isusa sada je neslavno i često se koristi kako dokaz slabog karaktera. To je samo jedna od mnogih nepravdi koje su spisatelji izmislili kako bi prilagodili hrišćansku istoriju svojim potrebama. Ali Petrovi potomci znaju istinu, sa ponosom se sećaju tih događaja i gordo prihvataju petla kao porodični simbol. To što se Petar tri puta odrekao Isusa pre nego što je petao zaku-
kurikao bio je zahtev njihovog Gospoda. Nasuprot uvredljivoj legendi, Petar je pokazao snagu izvršavajući sveto Isusovo naređenje.

Tačne reči koje mu je Isus uputio te blagoslovene noći u Getsiman-
skom vrtu, prenosili su sa kolena na koleno svi Petrovi potomci:

*Živi i nastavi da propovedaš! Moraš istrajati! Samo na taj način će
Put ljubavi preživeti.*

One su potom sažete u sveti porodični moto:

Ja istrajavam.

Gospa Petronela je bila preostali *kamičak* hrišćana i morala je da se suoči sa neprilikama koje mogu ugroziti Put ljubavi.

Nadala se da će osvetlati obraz svojih najpostojanijih i najmilostivijih predaka pokušajem da spase Felicitu i njenu preostalu decu. Međutim, Petronelu je brinulo što Pije ima toliko poverenja u njenu sposobnost da dopre do Felicite i preokrene ovu nezgodu u korist Rima. Mada je bila odlučna da pokuša, sumnjala je u povoljan ishod. I pre nezamislivog čina nuđenja sopstvene dece na žrtvu, Felicitin fanatizam bio je legendaran u krugovima milosrdnih hrišćana. Da li će je poslušati? Teško je reći. Petronelin rodoslov među hrišćanima bio je toliko prastar da su je mnogi maltene obožavali. Osim toga, u njenom posedu se nalazila i Crvena knjiga – *Libro Rosso*, obredna knjiga istinskih učenja i proročanstva svete porodice. Njen autoritet ne bi osporio nijedan razuman hrišćanin. Međutim, žena koja neizrecivo brutalna ubistva svoje dece doživljava kao veseli čin vere, nije razuman hrišćanin.

Pre nego što je zatražila prijem kod imperatora, Petronela se dugo i usrdno molila za pomoć. Molila je Gospoda za snagu i sposobnost da shvati njegovu volju kroz učenje o ljubavi. Prizivala je Kraljicu Milosrđa i zatražila je da je vodi svojom beskrajnom milošću. Protrljala je rubin na privesku i izgovorila poslednju reč molitve.

„Ja istrajavam“, prošaptala je naglas, a zatim se pripremila za neizbežno suočavanje.

„Dobro veče, sestro.“

Po zahtevu imperatora, Petroneli je dozvoljeno da se sastane sa Felicitom u prostorijama jednog od magistrata. Za gospu njenog statusa bilo je neprikladno da siđe u memljivu, smrdljivu tamnicu u kojoj je Felicita obitavala. Mada je zatvorenici data čista haljina da je nosi tokom posete, ona sama je bila prljava, a koža zamrljana skorelom krvlju rođene dece. Petronela se trgla, moleći se da joj ne primeti užas na licu.

Dve žene su se pozdravile na hrišćanski način: kao sestre po duhu. Kada su zadovoljile red, Felicita je sumnjičavo pitala: „Zašto si došla?“